

Egyesületi közlemények.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1896. évi február hó 15.-én tartott választmányi ülésének jegyzőkönyve.

Jelen voltak: gróf Tisza Lajos elnök ö exja; Bedő Albert első alelnök; Almásy Andor, Belházy Emil, Eleőd Jósá, Havas József, Kallina Károly, Tavi Gusztáv, Tisza László, Tomcsányi Gusztáv, Vadas Jenő választmányi tagok és Horváth Sándor titkár.

Máday Izidor, Szabó Adolf, Simenszki Kálmán, Sóltz Gyula és Tomcsányi Gyula választmányi tagok hivatalos elfoglaltságuk miatt nem jelenhettek meg az ülésen.

I. A titkár a pénztár állásáról a következő jelentést terjeszti elő:

Az egyesület bevételei

1896. január 1-étől a tegnapi napig	---	---	6741 frt 63 krra.
kiadásai u. e. idő alatt	---	---	4255 frt 23 krra
rugtak, a pénztári készlet tehát			2486 frt 40 kr.

A kimutatott bevételekből készpénzalapítvány fejében 60 frt, a „Wagner Károly“ alapítvány javára 6 frt, a „Magyar erdőtisztek árva leányait segélyező alapítvány“ javára 6 frt 50 kr, az alapító tagok magán kötvényeinek érték-apasztására 169 frt 50 kr. folyt be.

A többi bevételekre tehát 6499 frt 63 kr. esik.

A pénztárban őriztetik továbbá az alapítványi számadás 466 frt 39 krnyi pénzkészlete, továbbá a letéti számadás 5598 frt 33 krnyi pénzkészlete, melyből 100 frt értékpapir, Jahnke Károly reklámirodájának biztosítéka; 5498 frt 53 kr pedig készpénz. A készpénzből 4505 frt irodalmi letét, a többi egyéb letét. Az irodalmi letétből az alapítványi számadásnak az 1891., 1892. és 1893. években kölcsönképen átadott volt 5715 frtnyi összeg már teljesen visszafizettetett, az egyesület vagyona ennél fogva most már semmivel sincs terhelve.

Az előbbieket szerént a pénz- és értékkészlet a következő.

1. Pénztári készlet	---	---	2486 frt 40 kr.
2. Alapítványi készlet	---	---	466 „ 39 „
3. Letét	---	---	5598 „ 33 „
			Összesen: 8551 frt 12 kr.

Ezen összesen kívül a magyar földintézet 36.900 frt névértékű 4%-os koronajáradék, 14.500 frt névértékű 4%-os magyar földhitelintézeti záloglevél; 25.200 frt névértékű 4%-os magyar földhitelintézet szabályozási és talajjavítási záloglevél; 300 frt névértékű 3%-os osztr. földhitelintézeti 1889. évi sorsjegy és 600 frt névértékű 1860. évi államsorsjegy van letétbe helyezve, mely 77.500 frt névértékű értékpapírok az egyesület külön rendeltetéssel bíró alapítványainak kihatott tőkéit képezik.

Az igazgató-választmány a tényleges pénztári készleteket a kimutatott összegekkel egyezőknek találván, a jelentést tudomásul vette.

II. A titkár beterjeszti az egyesület 1895. évi szárszámadását, melyből az tűnik ki, hogy az egyesület rendes bevételei a 29,262 frt előirányzattal szemben 39,161 frt 71 krt, a rendes és rendkívüli kiadások pedig a 26,138 frt 82 kr. előirányzattal szemben 27,618 frt 39 krt tettek ki, úgy, hogy ennek folytán az alaptőkéhez megtakarításként az előirányzott 3123 frt 18 kr. helyett 11,543 frt 32 kr. volt csatolható.

Az alaptőkéhez csatolt összegből az igazgató-választmány m. évi december 12.-én hozott határozatához képest a Bedő Albert ösztöndíj-alapítvány hátralévő része is értékpapírokban kihatattván, a házépítésre annak idején felhasznált külön rendeltetéssel bíró alapítványok tőkéi most már teljesen refundálva vannak értékpapírokban.

Az igazgató-választmány a múlt évi pénzkezelés ezen eredményét örvendetes tudomásul véve a számadások megvizsgálására és az 1897. évi költségvetés tervezetének elkészítésére Belházy Emil elnöklete alatt Eleőd Jósa és Kallina Károly választmányi tagokat kéri fel.

III. A titkár bemutatja Podhrádszky András választmányi tagnak következő indítványát:

Az országos erdészeti egyesület tekintetes igazgató-választmányának
Budapest.

Tekintetbe véve azt, hogy hazai erdészetünk már minden irányban szakszerűen, s erdőtörvényünknek megfelelőleg fejlesztetik s már nem csupán a kinstárnál, de magánerdőbirtokosoknál is

haladás és újabb vívmányok konstatálhatók, melyeknek szélesebb körben való terjesztése és általánosítása a közérdek tekintetében is kívánatos, sőt az egyesületünk főfeladata: ebből kifolyólag szükségesnek látnám, hogy jövőre az egyesület választmánya 30 tag helyett 40-re felemeltessék, és hogy ezen többlet tisztán a magán-erdőbirtokosok jelesebb tisztjeiből választassék, mert a kinestári erdészet a jelenlegi választmányi létszámban eléggé van képviselve.

Ez által a magán-erdőbirtokosok megválasztott tisztjei sarkaltatni fognak az egyesület feladatának közreműködésében, mely által szakunk és a közérdek csak nyerhet, s a szak- és nem szakközönség többektől nyer információt egyesületünk működéséről, és vagyonának lekiismeretes kezeléséről.

Kik legyenek a beválasztandók, arra javaslatot nem tehetek, de a legközelebbi napokban bátor leszek Magyarország nagyobb erdőbirtokosainak névsorát és birtokterjedelmét beküldeni, melynek alapján a kir. erdőfelügyelőségek rámutathatnak azon tisztekre, a kik a választmányi tagságra érdemesek, feltéve, hogy egyesületünk tagjai. Ezen névsor megyéenként lesz kimutatva.

Méltóztassék tehát ezen tiszteletteljes javaslatomat tárgyalás alá venni, s legközelebbi közgyűlésünk elhatározása elé terjeszteni, mely ha elfogadtatik, a megszorított választmányi tagsági létszámot egy póthatározattal alapszabályaink közzé is felvenni.

Jolsván, 1896. február hó 13.-án.

Teljes tisztelettel

Podhradszky András,

választmányi tag.

Az igazgató-választmány tekintettel arra, hogy az egyesület tagjainak száma s ezzel arányban a választmány teendőit képező feladatok azon idő óta, midőn a választmány mostani szervezete megállapított, jelentékenyen megszorodtak, a választmányi tagok számának szaporítását indokoltnak találja és az indítványt az alapszabályok vonatkozó §-ainak megfelelő módosítása s illetőleg erre vonatkozó javaslattétel végett Bedő Albert első alelnök elnöklete alatt, Ghyezy Emil, Fekete Lajos, Horváth Sándor és Tavi Gusztáv tagokból álló bizottságnak adja ki, még pedig azzal a hozzáadással, hogy miután az egyesület külön rendeltetéssel bíró alapítványainak értékpapirokban történt visszahelyezése folytán az

alapszabályok erre vonatkozó intézkedései most már tárgytalanokká váltak, ez alkalommal megfelelő módosítás végett az alapszabályok egész szövege revízió alá lesz veendő s egyuttal a székház azon lakosztályainak használatára vonatkozó rendelkezések is felveendők lesznek az alapszabályokba, melyek az alelnök és titkár hivatalos lakásául jelöltettek ki.

IV. A kereskedelemügyi miniszter ur, mint az ezredéves kiállítás országos bizottságának elnöke, 10,253. szám alatt értesíti az egyesületet, hogy a kongresszusok és más összejövetelek egymásutánjának megállapításakor akként intézkedett, hogy az ünnepélyek csarnoka az országos erdészeti gyűlés céljaira f. évi augusztus hó 30. és 31.-én engedtessek át. Egyszersmind értesíti az egyesületet, hogy a gyűlésen résztvevőket a következő kedvezményekben fogja részesíteni:

1. az összejövétel rendező-bizottságának megkeresésére, minden résztvevőnek egy öt belépti jegyből álló füzetet fog a rendes 2 frt 50 krnyi díj helyett 1 forintért rendelkezésére bocsátani;

2. intézkedett, hogy a m. kir. államvasutak igazgatósága a rendező-bizottság megkeresésére darabonként 1 krba kerülő igazolványokat bocsásson rendelkezésre, mely igazolványok alapján a gyűlés tagjai az államvasutak és az ezek kezelése alatt álló vasutak vonalain az I. osztályon II. osztályu, II. osztályon III. osztályu jeggyel és a III. osztályon fél II. osztályu jeggyel utazhatnak;

3. végül figyelmezteti az egyesületet, hogy a fő- és székváros a népiskolákat tömeglakásokká illetve külön szobákra beosztott szállodákká rendezi be s ezen lakásokat mérsékelt áron bocsátja a kiállításra érkezők rendelkezésére. Ha az egyesület ezen lakásokat a gyűlés tagjai számára igénybe akarja venni, lépjen közvetlenül érintkezésbe a fő- és székváros kiállítási bizottságával, illetve az iskolák átalakításával és berendezésével megbízott vállalkozókkal.

Az igazgató-választmány a kijelölt napokat az idej országos erdészeti gyűlés megtartására alkalmasaknak találván, az értesítést tudomásul veszi és azt mihez tartás végett a szóban forgó gyűlés előkészítésére kiküldött bizottságnak adja ki.

V. A titkár jelenti, hogy Tagányi Károly az erdészet történeti

adatainak (vagy mint ő nevezni óhajtja: „Az erdészet-történet oklevéltára“-nak) összeállításával elkészült s az összegyűjtött anyagot a tájékoztató bevezetéssel együtt betérjesztette, kéri tehát a választmányt, hogy a kinyomatás iránt intézkedni sziveskedjék, megjegyzi azonban, hogy a munka, melynek terjedelme eredetileg mintegy 50—70 nyomtatott ivre számított, ennél jóval nagyobbra nőtte ki magát, mert a mennyiben a kéziratokból hozzávetőleg megítélni lehet, a tájékoztató bevezetés és az okmánygyűjtemény mintegy 140—150 nyomtatott ivre fog terjedni s ezenkívül az index is igénybe vesz néhány ivet. Tagányi ur ugyanis abban a nézetben van, hogy egy ekkora terjedelmű kodexet biztos kalauz nélkül nem lehetne czélszerűen használni s ezért a kinyomatás folyama alatt munkájához kimerítő indexet szándékozik készíteni.

A terjedelem ezen nagyobbodásával arányban természetesen a kiadás költségei is növekedni fognak s mindenesetre jóval felül fogják mulni azt az összeget, a mennyire azokat eredetileg számítani lehetett. Nevezetesen a Pátria-nyomda ajánlata szerint a munka azon papíron és abban az alakban elkészítve, mint a Belházy-féle „Erdőrendezéstan“, 300 példány nyomtatása esetében ivenkint 28 frtba kerülne, ha pedig 300 példánynál több nyomtatik, minden további 100 példány után ivenkint 2 frt 20 krral szaporodnak a költségek.

Abban az esetben tehát, ha a tartalom csakugyan 150 ivre fog menni, az összes költségek 300 példány után 4200 frtra, 400 példány után 4530 frtra és 500 példány után 4860 frtra fognak rugni, holott a kiadás költségei eredetileg csak mintegy 3000 frtra számítottak.

Ezen adatokkal kapcsolatban megemlíti továbbá a titkár, hogy Tagányi ur a munka betérjesztésekor hivatkozással arra, hogy a tartalom majdnem háromszor akkorára nőtte ki magát, mint a mennyire számítani lehetett, a korrekturára szánt összeget elégtelennek jelentette ki s az erre eredetileg kikötött 600 frt helyett 1800 frtnak, az index elkészítésére pedig még külön 300 frtnak a megszavazását kérte, utóbb pedig, midőn az elnökség által a költségek lehető mérséklésére kéretett fel, a következő beadványt intézte a választmányhoz:

Tekintetes Választmány!

Midőn a múlt hó elején a „Magyar Erdészettörténet Oklevéltára”-nak kéziratát betérjesztettem, az ezentul előálló költségek felől egy alázatos beadvánnyal fordultam a Tek. Választmányhoz. Minthogy azonban ez ellen a nagyméltóságu Elnökség részéről aggályok merültek föl, a titkár ur ő nagysága által fölhivattam, hogy a költségek iránt számadásaimat új alapon tegyem meg.

Ott ugyanis tekintve a kéziratnak 50-ről 150 ivnél is többre gyült anyagát, a korrektura és revízióra szánt költségeket is háromszorta többre számítottam, annál is inkább, mert mind ezt a rengeteg munkát háromszorta kevesebb idő alatt (6 hónap) kellene elkészítenem, ami csakis úgy lehetséges, ha magam mellé két embert — egyet a korrekturára s egy másikat az indexkészítésre — fogadhatnék segítségül.

Hogy az új alapot számításaimhoz megtalálhassam, nekem a költségeket azzal a két egyénnel kellett most már megállapítanom, a kinek szakképzettségében s lelkiismeretességében nyújtott segítsége nélkül ilyenre egyáltalán nem is vállalkozhatnék. Az igényeiktől függött, mennyire redukálhatom a költségeket. Ennek alapján a korrektura és revízió költségei 1200 frtot tennének ki. Az erre eddig szánt 600 forintnak tehát nem háromszorosát, hanem csak kétszeresét vettem, noha tényleg háromszorta nagyobb anyagot gyűjtöttem össze.

Az indexkészítés fárasztó munkájára azonban változatlanul ragaszkodnom kell a kért 300 frthoz, mert ennél kisebb ár el sem képzelhető s csak azért vállalkozom ennyiért, hogy ezzel, megfelelő rekompenzációt nyújtsak az idegen nyelvű okmányoknak kezdetben kikötött lefordításáért.

De egyszersmind alázatosan kérnem kell a Tek. Választmányt, hogy ezen index fejében engem a kivánt fordításoktól most már ne csak ideiglenesen, hanem véglegesen fölmenteni méltóztassék. E kívánság, melynek fölösleges voltát annak idején a Tekint. Választmány előtt kifejtettem — most már a kézirat rendkívüli terjedelménél fogva, igazán a képtelenséggel vált határossá. Csak maga a lefordítás legalább 5—6 évet venne igénybe, hol vannak a kinyomatás költségei? milyen irodalmi formában jelenhetnének meg ezek a fordítások? Hiszen ezzel a fáradsággal s költséggel

erdészetünk pragmatikus történetét lehetne megírni megbízás vagy pályázat útján. Amit azonban sem a fordítások s még maga feldolgozás sem képes pótolni, az egy jó index, mely az idegen nyelvű erdészeti kifejezéseknek is szótárul fog szolgálni.

A korrektura, revízió s indexkészítés összes költségeire tehát: 1500 frt (vagyis a már megszavazott 600 frton felül még 900 frt) megszavazását kérem a Tek. Választmánytól, a mely azt a minimum-összeget jelenti, a melynél alább, minderre már nem is vállalkozhatnék, mert megbízható segítséget nem találnék. Esedezem továbbá, hogy ezen összeg, havi 250 frtnyi részletekben utalványoztassék ki részemre.

Ennek fejében kötelezem magam — ha t. i. a nyomda is megteszi kötelességét — hogy márcziusban munkához látván, az első kötetet május végére, a második és harmadik kötetet pedig az előszóval, a történeti bevezetéssel s az indexel együtt augusztus végére megjelentetem.

Midőn még a tiszteletdíjamból — amely csak is az anyagnak — immár kész — összegyűjtésére volt szánva — a még hátralévő 700 forintnak mielőbbi kiutalványozása iránt esedezném, mély tiszteletem kifejezésével maradtam a Tek. Választmánynak

Budapesten, 1896. február 14.

alázatos szolgája

Tagányi Károly.

Az igazgató-választmány tekintettel arra, hogy a terjedelmet az összegyűjtött okmányok kiselejtezése után csak a munka értékének csökkentésével lehetne leszállítani, az egész anyagnak kiadását határozza el s egyszersmind a Tagányi ur által ajánlott indexet is szükségesnek jelenti ki.

A mi pedig a kiadás feltételeit és módozatait illeti, a titkár által ajánlott alakot elfogadja, de kívánatosnak jelenti ki, hogy a munka a bemutatott mintánál jobb minőségű, teljesen famentes és tartós papirosra nyomassék s ezenkívül az egyesület részére 20—25 példány a legkitünőbb minőségű velin-papiron készítettessék el. Ehhez képest tehát a nyomdától új papírminták lesznek kérendők s a nyomdai költségek az elnökség által elfogadott papír ára

arányában módosítandó egységárrakkal lesznek az elnökség által megállapítandók.

A mi a példányszámot illeti, az igazgató-választmány egyelőre 500 példány nyomtatását rendeli el, de egyuttal felhatalmazza az elnökséget, hogy abban az esetben, ha a kibocsátandó előfizetési felhívás alapján esetleg nagyobb számú megrendelés történne, a példányszámot megfelelően felemelhesse. Minthogy azonban ezzel sokáig késni nem lehet, az egyesület tagjai figyelmeztetendők lesznek, hogy a mennyiben a munka megszerzését feltétlenül biztosítani óhajtjuk, megrendeléseiket legkésőbb f. évi márczius hó 15.-éig okvetetlenül tegyék meg, mert ekkor a példányszám véglegesen megállapítatik.

A munka árát ezen előzetes megrendelés idejére az igazgató-választmány az egyesület tagjai részére 10 frtban, mások részére pedig 20 frtban állapítja meg, azzal a kijelentéssel, hogy később az árak a tényleges kiadási költségekhez képest esetleg emeltetni fognak.

Tagányi kérelmét illetőleg az igazgató-választmány abban állapodik meg, hogy a korrektúra és revízió díjazására kért 1200 forintot vagyis az eredetileg kikötött 600 frton felül még 600 frtot, továbbá az index elkészítésére szükséges 300 frtot, a beadványban felsorolt indokok méltánylásával engedélyezi s egyszersmint Tagányi urat az idegen nyelvű okmányok magyar fordításának kötelezettsége alul is felmenti, de viszont kiköti, hogy Tagányi ur az első kötet revízióját f. évi május végeig, a második és harmadik kötetet pedig, az indexet és bevezetést is beleértve, augusztus hó végéig teljesen befejezi.

Végül tekintettel arra, hogy a munka költségei ezek folytán sokkal nagyobb összegre fognak rugni, mint a mekkorára azokat az egyesület akkor számította, midőn a földmivelésügyi ministeriumhoz ezen költségek fele részének elvállalása iránt kérelmet intézett, elhatározza a választmány, hogy a földmivelésügyi ministeriumhoz újabb kérelem intéztessék az iránt, hogy az ezen célra már megadott állami segílyen felül még legalább 1500 frtot engedélyezni kegyeskedjék.

VI. Illés Nándor választmányi tag, mint az ákácz-paizstetű ügyében kiküldött bizottság elnöke beküldi az ákácz-paizstetű káro-

sításának jelenlegi állásáról és jövődöbeli megfigyeléséről készített tájékoztató ismertetést, melyet Havas József, dr. Horváth Géza és Vadas Jenő bizottsági tagok közreműködésével állított össze s melynek elfogadását és az ahoz csatolt kérdőivekkel együtt való mielőbbi kinyomatását és szétküldését kéri.

Ez a tájékoztató füzet mintegy 13 nyomott ivre fog terjedni és a nyomda írásbeli ajánlata szerint, abban az alakban és papíron, mint Földes Jánosnak a legelőerdőkről irt munkája, 2500 példányban ivenkint 50 frtba, egészben tehát mintegy 650 frtba fog kerülni, ha pedig a füzet 2500 példánynál nagyobb mennyiségben adatik ki, a költségek 100 ivenkint 2 frt 20 krral fognak emelkedni.

A kézírathoz Illés főerdőtanácsos ur egy térkép-vázlatot is mellékel, mely a paizstetű elterjedését tüntetné fel. Ez a térkép azonban lényegesen nem emelné a füzet értékét és dr. Horváth Géza szerint minden hátrány nélkül elhagyható.

Az igazgató-választmány az előirányzott költségeket engedélyezve, a munkának 2500 példányban való mielőbbi kinyomatását rendeli el, oly hozzáadással, hogy a készletből egy-egy példány az „Erdészeti Lapok“-hoz mellékelve minden egyesületi tagnak megküldessék, a fölöslegből pedig azon birtokosok és szakemberek láttassanak el egy-egy példánnyal, kik a megfigyelésekre és az adatok közlésére vállalkozni fognak.

VII. A titkár bemutatja a földmivelésügyi ministerium 101,557/895. számú leiratát, melyben köszönetét fejezve ki az egyesület iránt azért, hogy az első ponyva-füzetből 20,000 példányt rendelkezésére bocsátott, egyttal értesíti az egyesületet, hogy azt a kir. tanfelügyelőségeknek szétosztás végett megküldte.

Egyttal jelenti a titkár, hogy a megmaradt készletből 1700 példány a közművelődési egyesületeknek, 1300 példány pedig ponyva-kereskedőknek küldetett meg, úgy, hogy a 30,000 példányból, leszámítva az „Erdészeti Lapok“-kal szétküldött 2150 példányt és a terjesztés végett egyeseknek kiadott kisebb készleteket ez idő szerint még 4160 példány áll rendelkezésre, mely az utólag jelentkező ponyvakereskedők közt fog szétosztatni.

Jelenti továbbá, hogy Arató Gyulának a mult ülésen bejelentett „Hogy ment férjhez Gödör Julcsa, vagy a gonosz embert

megbünteti az Isten“ ezimü második füzete már ki van szedve s nemsokára az is szétküldhető lesz.

Ez a füzet 4 képpel együtt 2¹/₂ iv terjedelemmel bir s nyomdai költségei az első füzet egységárai szerént számítva 30,000 példány nyomtatásával 475 frt, irói honorárium a 75 frtot és képei 10 frtot fognak igénybe venni, az egész füzet tehát mindenestől 560 frtba fog kerülni.

Klauznitzer Vilmos dolgozata némi átdolgozást igényel még, a mi közelebbről már megtörténik.

Végül jelenti a titkár, hogy időközben megint érkezett be egy dolgozat Boros Marczell egyesületi tagtól, ki egy Mátyás király korából vett érdekes meséjü históriában mutatja ki, mily nagy oktalanság s mily káros következményekkel jár, ha a községi lakosság az erdővel kiméletlenül bánik és azt abban gondatlanságból vagy rosszakaratból tűzveszélynek teszi ki. Stilusa ugyan némi tökéletesbitést kíván, de alapgondolata helyes, meséje kifogástalan s a mi legfőbb érdeme, a Mátyásról szóló adomák hangját és szellemét kitünően eltalálja.

Az igazgató-választmány az előterjesztést tudomásul véve, az Arató Gyula újabb füzetének 30,000 példányban való kinyomatását és az első füzet módjára való ingyen szétosztását engedélyezi, Boros Marczell kéziratát pedig a ponyva-füzetek birálatára kiküldött bizottságnak adja ki.

VIII. A titkár bemutatja Arató Gyula alapító tagnak következő indítványait:

I.

Mélyen tisztelt Igazgató-Választmány!

A magyar erdészetnek már is számos olyan halottja van, kinek működése vagy a gyakorlati szolgálat terén, vagy pedig a szaktudománynak, az irodalomnak és szakoktatásnak terén áldásosan hatott a magyar erdészeti fejlődésére.

Az eleinte élénk és széles körben ismert és ápolott emlékek lassanként elhomályosodnak, szétfoszlanak, pedig az utódoknak a munkában kiváló szorgalmu s tevékenységükkel nagyobb sikereket elért elődök emlékét már a hálásság kedvéért is mintegy kötelességük őrizni, aminek erkölcsileg az a haszna is megvan, hogy az elődök jó emléke követésreméltó példát nyújt az utódok számára

s másfelől tárgyilagos méltatással még a tévedéseknek, botlásoknak emléke is becessé lehet azzal, hogy hasonló tévedésektől megóv.

Ezek előrebocsátásával bátorkodom a Mélyen tisztelt Igazgató-Választmány elé azt az indítványt terjeszteni, méltóztassék módját ejteni annak, hogy a magyar erdészet szolgálatában működött, elhunyt szaktársaink életrajzi adatainak gyűjtése megindíttassék, hogy az egyesület tagjai a rendelkezésre bocsátható adatoknak az ügy érdekében való közlésére s illetve gyűjtésére felhívassanak, s hogy az így folytatólagosan szaporodó adatok az egyesület hivatalos irattárában őriztessenek, abból a végezőből, hogy arra hivatott írónk által az illető elhunyt szakferfiak kimerítő és az ő korukra s tevékenységük körére világosságot vető életrajza annak idején, — ha már elegendőnek talált anyag gyűlt össze, — megíratható és kiadható legyen.

Ha ezek az életrajzok az elhunytak egyéniségével összekapcsolódó s erdészettörténeti feljegyzésre érdemes lényeket az odavágó közrajzi reflexiókkal kikerekítve tárgyilagos és kritikai méltatással fogják felöllelhetni, akkor a szükséges adatoknak egyes emberre nézve, legalább is rendkívül fáradságos, ellenben egyesületünkre nézve a rendelkezésre álló alkalmas eszközök nagy számánál fogva hasonlithatlanul könnyebbnek ígérkező összegyűjtése hálás s érdemes munka lesz.

Teljes tisztelettel kérem ezek alapjain a Mélyen tisztelt Igazgató-Választmányt, hogy indítványomat elfogadni és annak megvalósítása érdekében intézkedni méltóztassék.

Budapesten, 1895. december 8.

Kiváló tisztelettel

Arató Gyula,

m. kir. közp. főerdész, a. t.

II.

Mélyen tisztelt Igazgató-választmány!

Az erdészeti ponyvafüzetek s az erdészeti népnaptár kiadására vonatkozó javaslatom megtételekor bátorkodtam már körvonalazni azokat a jelenségeket, melyek arról látszanak tanuskodni, hogy az erdészeti ismeretek a nem szakemberek körében nehézkösen terjednek, s hogy egyfelől a miatt, egyfelől az erdészeti természetes sajátságainál fogva a szak körén kívül állók részéről az érdeklődés meglehetősen lanyhán nyilatkozik meg hivatásunk

íránt s az a támogatás, melyben szakunk kívülről részesül, nem olyan nagy, hogy azzal megelégedni lehetne.

A jóakaratu érdeklődésnek szakunk irányában való általános felköltését a kevésbé művelt nép körében s a művelt társadalmi osztályok körében — egymástól különböző okokból ugyan, de egyaránt fontosnak vélem; s bár az elsónél a nép nyer többet, míg a másiknak a szak érdeke: de az erdészet céljainak és eszközeinek, feladatainak és rendeltetésének s általában véve a szaknak megismertetése mindenképen haszonnal járna és pedig mennél szélesebb körben történnék az, annál nagyobb haszonnal.

A jelzett irányban egyesületünk s illetve a Mélyen tisztelt Igazgató-választmány elé terjeszteni szándékolt javaslataim sorát a népies füzetek és az erdészeti népnaptár kiadására vonatkozóval hátkodtam megkezdeni, a kielégíteni kívánt szükséglet fontossága mellett abból az okból is e javaslatot választván elsőnek, mert illő volt a tevékenységet ott kezdeni, ahol annak eredménye közvetlen és nagyobb mértékű hasznot a közérdek s első sorban a nép számára ígér.

A jelzett irányba vágó jelen javaslatomnak célja volna az erdészethez a művelt társadalmi osztályokkal való mennél szélesebb körű s mennél kedvezőbb módon való megismertetése.

Ha a néppel szemben, melylyel pedig a gyakorlatban eléggé közvetlen és sűrű érintkezésben vagyunk, az írott betű útján való érintkezést — természetesen megfelelő köntösbe öltöztetve — megkísérelhetőnek, kivihetőnek és alkalmasnak találtuk: a művelt társadalmi osztályokkal szemben az érintkezésnek ugyanezt a módját helyesnek és alkalmasnak annál inkább elfogadhatni. Tekintettel pedig az erdészet sajátosságaira s e mellett főképen arra, hogy a társadalmi érintkezés gyakorisága tekintetében foglalkozásunk tere és természete bennünket inkább hátráltat, mintsem segítene, hogy érintkezésünk a társadalommal tulnyomó részben aként történhetik, ha foglalkozásunk terét, a munkából kilépve s pihenést vagy szórakozást keresve elhagyjuk, pedig ilyenkor nagyon könnyen s sokszor szívesen is kizökkenünk, kilépünk hivatásunknak gondolat-köréből, már csak azért is, hogy a társadalmi érintkezésnek ritkábban kínálkozó alkalmát saját ismeretkörünk szélesbitésére vagy szórakozásunkra aknázzuk ki; nem úgy, mint a többi szakmabeliek,

pl. ügyvédek, orvosok, mérnökök stb., vagy az ipar és kereskedelem terén működők, kik mind a legközvetlenebb kapcsolatban vannak a társadalmi élettel; vagy amint még a különben rokon mezőgazdaság köréhez tartozók is vannak, kiknek a helyzete a miénknél szintén sokkal kedvezőbb; — mindezen okoknál fogva a közvetlen érintkezés pótlására szinte egyedüli alkalmas mód gyanánt az kínálkozik, hogy szakunknak a művelt társadalmi osztályokkal való megismertetését irott betűvel igyekezzünk megkísérteni.

Abban a hitben vagyok, hogy a czél úgy általános szempontból, valamint s főképen az erdészeti és annak alkalmazottai érdekében: méltó a figyelemre.

Ebben a hitben, teljes tisztelettel a következő javaslatot bátorodom a Mélyen tisztelt Igazgató-választmány elé terjeszteni.

Indítson meg egyesületünk egy füzetes vállalatot és pedig úgy, hogy míg a vállalat fentartásához szükséges követelmények, nevezetesen egyfelől a szellemi részt nyújtó támogatás az erdészeknek vagy az erdészettel bensőbb ismeretségben állóknak soraiból kikerülő írókban és illusztrátorokban, másfelől a vállalat folytonos fennállását biztosító anyagi támogatás kellő számu olvasóközönségben a kívánatos mértékben meg nem lesz, addig a füzetek időhöz nem kötve (vagy pedig egy-egy évre a körülményekhez mért kis számra szorítva — megállapított időközökben) jelenjenek meg.

A füzetek tartalma a czélhoz mérten az erdészeti köréből merítenék és az olvasó közönség igényeihez mérten, de még a tetszetősség szempontjából is általában véve könnyed alakba s jórészt szépirodalmi mezbe öltöztetve adatnék elő.

Ehhez mérten a füzetek egyik részét: elbeszélések, rajzok, utleírások stb. képeznék, megfelelő illusztrációkkal; a másik kisebb részét pedig apróbb közlemények töltenék be más tömörebb, de azért még mindig lehetőleg könnyed előadással.

A füzetek — jutányos áron — értékesítenének, de mégis úgy, hogy ne csak az egyesület összes költségei találjanak fedezetet, hanem a vállalat minden füzete után haszon maradjon, a mi azután magának a vállalatnak erősítésére s legfeljebb a ponyvavállalatnak támogatására is fordíthatnék.

Áttérve a megvalósítás kérdésére, a fentebb megjelölt két

Több feltételre vonatkozólag a következőket bátorodom megjegyezni.

Irók és illusztrátorok keresése a szerkesztőségnek vagy a vállalat sorsát intező és e czélból alakítandó bizottságnak a dolga lenne. A kezdet nehézsége itt mindenesetre nagyonak ígérkezik, de nem legyőzhetetlenek.

A mi a füzetek értékesítését s illetve az olvasóközönség megszerzését illeti, rendes körülmények közt szintén terhes feladat lenne; azonban épen most, ha a kínálkozó alkalmat fel lehetne használni, a millennium ünnepe nagy segítséget nyújtana,

A felmerülő költségeket előre jelezni csak bizonyos feltevések szerint lehet. Ha például a füzetek a „Magyar Szalon“ czimű szépirodalmi folyóirat nagyságára, az Erdészeti Lapokéval egyenlő áru papíron állíttatnának elő, akkor egy öt ives füzet, melyben 8 oldalt illusztrációk foglalnának el, ivenkint átlag 50 frt irói és rajzolói díjat, s az egész füzetre 75 frt egyéb költséget számítva, egy ezer példányban 650 frtba, 1500 példányban 695 frtba, kettő ezer példányban pedig 740 frtba s illetve egy-egy példány 65, 46, vagy 37 krba kerülne. Egy ilyen füzet 2000 példányban nyomtatva s egy koronáért árusítva, ha mind elkél, 260 frt jövedelmet hozna, mely összeg, magának az elárusítónak költségeit is fedezvén, jórészt tiszta jövedelem. Ráfizetés csak abban a nem várható kedvezőtlen esetben volna várható, ha a füzeteknek 25%-a nem volna elárusítható.

Az olvasó közönségnek megszerzése, mint már bátorkodtam megemlíteni, rendes körülmények közt eleinte nagy utánjárást igényelne; de itt ismét megemlítem, a millennáris kiállítás e tekintetben nagy segítséget nyújthat. Az ország minden részéből a lakoságnak igen nagy %-a fogja a székes fővárost, a kiállítás területét s benne az erdészeti pavillont felkeresni. Ha arra az időre egy füzetet elkészíthetnénk s azt az erdészeti pavillonban árusítani lehetne s az értékesítésnek egyéb módjai is felhasználtatnának: a vállalatnak megismertetése s ezzel az alapnak letévése a legbiztosabban, legkisebb kockázattal a legkényelmesebben történék.

A mennyire a vállalat egyéb támaszainak megszerzése talán ezen indítványomnak elhalasztása mellett szólhat, a legelső érté-

kesítésnek, a vállalat megismertetésének fentebb jelzett igen kedvező alkalmá oly erővel szól a halasztás ellen.

Tisztelettel bátorkodom mindezek után javaslatomat a következő pontokba foglalni :

1. Méltóztassék a füzetes szépirodalmi vállalat létesítését elvben elfogadni s a legközelebbi közgyűlés elé a megvalósítás érdekében részletes javaslatot terjeszteni ;

2. tekintettel a fentebb jelzett kiválóan kedvező alkalomra, méltóztassék egy ilyen füzetnek kiadását — a közgyűlés utólagos jóváhagyásának reményében — elhatározni s a annak a kiállítás idején az erdészeti pavillonban való értékesíthetését kieszközölni.

Budapesten, 1895 évi december 8.

Kiváló tisztelettel

Arató Gyula

m. k. közp. főerdész, a. t.

III.

Mélyen tisztelt Igazgató-választmány!

Ugy a tudományos egyesületek, mint a szépirodalom terén alakuló vállalatok már régebb idő óta szokásba vették, hogy nevezetesebb alkalmakkor, mintegy emlékeztetőül, nagyobb szabásu munkát adnak ki, mely mintegy határt jelöl a fejlődésben.

Az ezredév ünnepe bizonyára megjelölhető ilyen alkalomnak.

Reánk erdészekre és így egyesületünkre nézve ez az alkalom szintén nevezetes, még pedig nem csupán általános szempontból, mint az ünnepet ülő ország közgazdasági érdekeinek előmozdításán munkálkodókra, hanem különösen is, főképen a következő okokból.

A kiállítás évére készül el az irodalom terén eseményszámba menő erdészeti-történelmi forrásmunka, mely a honfoglalás idejétől alkotmányos életünk újraalapításáig terjedő időre fog szakunk fejlődését illetőleg világosságot deríteni, mely világosság mélyebbre hatoló kutatás számára megbecsülhetlen lesz ;

az erdészeti kiállítás, — visszamenvén ugyan a korábbi időkre is, — különösen e legutolsó évtizedek alatt történt haladást fogja eredményeiben szemléltetni, még pedig remélhetőleg a legteljesebb képpen ;

kilátásban van, hogy a millennium évére szakunk minden fontosabb ágának meg lesz a megfelelő magyar szakkönyve;

a kiállítás tartama alatt egyesületünk nagyobb szabásu közgyűlést tart, melyen kiválóan fontos kérdések kerülnek, bizonyára mélyreható megvitatás alá, annál is inkább, mert ezeknek a kérdéseknek megoldása a magyar erdészet tovább fejlődésére bizonyosan jelentékeny befolyást fog gyakorolni.

Mindezek együttvéve kétségtelenül alkalmasak arra, hogy a magyar erdészet fejlődésében határpontot jelöljenek s másfelől a magyar erdészet fejlődéstörténete számára sokkal fontosabb anyagot is szolgáltatnak, mintsem azt összegyűjtetlenül hagyni kár nem lenne.

Ez az anyag azonban rendkívül soknak is ígérkezik s mindenestre többnek, hogy sem azt a meglevő keretekben elhelyezni lehetne. A mire nézve itt csak mellesleg említem meg, hogy már f. évi közgyűlésünk is annyi nagyon becses anyagot nyújtott a feljegyzés számára, hogy az Erdészeti Lapok azóta megjelenő füzetei megbővített terjedelem mellett még a f. évi XII. füzettel sem fogják az anyaghalmazt kimeríteni. Pedig tudomásom szerint — s itt hivatkozhatom folyóiratunknak ily kijelentést tartalmazó szerkesztői üzeneteire, — az újabb időben ismét öröndetesen fellendülni látszó irodalmi tevékenység maga is elegendő anyagot nyújt arra, hogy folyóiratunkat elért színvonalának megfelelő közleményekkel ellátni lehessen.

Ezekre való tekintettel bátorkodom a Mélyen tisztelt Igazgató-választmány elé teljes tisztelettel a következő javaslatot terjeszteni:

Az ezredéves ünnep alkalmából adjon ki egyesületünk egy „Emlékkönyvet“, mely emlékkönyv körülbelül a következőket tartalmazná:

a magyar erdészet rövidre összefogott fejlődéstörténetét az utolsó évtizedekig terjedőleg, a mint azt Tagányi történelmi-forrás munkája szerint összeállítani lehet;

az ezredévi kiállítás keretében rendezendő erdészeti kiállításnak ismertetését és pedig szoros kapcsolatba hozva az erdészet legutolsó évtizedek alatt történt haladásának történelmi tárgyalásával s méltatásával — a jelen időig terjedőleg;

az ezredévi ünnepek során tartandó erdészeti közgyűlés tárgyalásait, kiterjeszkedvén a mű e részében az egyesület megalkulása óta megtartott összes közgyűlések oly tárgyalásainak felsorolására, melyek, a magyar erdészet fejlődésére kihatva, nyomot hagytak; — úgy hogy a műnek a része rövid vonásokban az erdészeti egyesület eredményes munkásságának rövid történetét nyujtana; s végül

az erdészeti szakirodalom fejlődéstörténetét, a minek keretében tér kínálkoznék azon eszme megvalósítására, hogy a könyvpiaczon eddig megjelent szakmunkáknak lehetőségig teljes névsora, (a mely szakmunkák vagy tisztán erdészetiiek, vagy melyek erdészeti kérdésekkel nagyobb mértékben foglalkoznak) azon könyvtár megjelölésével, hol a könyv megtalálható — összeálltassék.

Tisztelettel megjegyzem, hogy ezzel csak vázlatát kívántam nyujtani egy olyan keretnek, melybe minden feljegyzésre méltót beilleszthetvén, az emlékművet aként lehetne megszerkeszteni, hogy az ne csupán az erdészt érdekelje közelről, hanem általános közgazdasági és tudományos szempontból is kiválóbb becsesül birjon, — a mű tervezetének végleges és részletes megállapítására azonban épen nem szándékozom befolyást gyakorolni a csak indítványom megvilágítására szánt terv előadásával.

A mi az indítvány anyagi oldalát illeti, tisztelettel megjegyzem, hogy arra való tekintettel, hogy a felhasználható anyag jó részének összeállítása kisebb irói díj árán volna teljesíthető, egyes részek után pedig semmi költség sem merülne fel, arra pedig, hogy a kiadandó könyv jól elkél, számítani lehet: remélhető, hogy a kiadással járó költségek megtérülnének, s a vállalkozás esetleg még jövedelemmel járna.

Ezek után tisztelettel bátorkodom kérni a Mélyen tisztelt Igazgató-választmányt, hogy a mennyiben az Emlékkönyv kiadását elvben elfogadni méltóztatnék, az indítvány részleteit bizottság által kidolgoztatni s aként a legközelebbi közgyűlés jóváhagyása alá terjeszteni méltóztatssék.

Mínthogy pedig bizvást remélhető, hogy abban az esetben, ha legyőzhetlen akadályok utban nincsenek, a pártolással eléje terjesztendő indítványt az ilyen czélokkal szemben mindig áldozatra is kész közgyűlés elfogadni fogja: a Mélyen tisztelt Igazgató-választ-

mány kedvező határozata esetén czélszerű lenne a költséget nem igénylő előmunkálatokat előre teljesíteni, hogy a mű a közgyűlés határozata után azonnal munkába vehető és talán még a kiállítás évének végén kiadható legyen.

Budapesten, 1895. deczember 8.

Kiváló tisztelettel

Arató Gyula

m. kir. közp. főerdész, a. t.

Az igazgató-választmány az első indítványt elfogadja s ehhez képest a titkári hivatalt utasítja, hogy az „Erdészeti Lapok“-ban közzéteendő felhívásra beérkező életrajzi adatokat az egyesület levéltárában külön csomagban őrizze meg s annak idején azoknak, kik ezen adatokat felhasználni óhajtják, bocsássa rendelkezésre.

Arató Gyulának második indítványát ellenben az igazgató-választmány nem találja az egyesület működési programjába beilleszhetőnek s ezért azt nem is fogadja el.

Hasonlóképen mellőzhetőnek tartja a harmadik indítványt is, mivel az egyesület tárgyalásainak anyaga vagy az „Erdészeti Lapok“-ban vagy esetleg külön füzetekben ugy is kiadatik; a régebbi közgyűlések nyomtatásban már megjelent anyagának újból való kiadása helyett pedig elégségesnek tartja, ha az „Erdészeti Lapok“ eddigi évfolyamaihoz kimerítő index készítettik s erről gondoskodni is fog, mihelyt az ezzel járó költségek fedezése az egyesületnek módjában fog állni.

IX. A Horn Dávid által állami erdőörök segélyezésére felajánlt 500 frtnak felhasználására nézve a titkár a mult választmányi ülés határozatának megfelelően a következő javaslatot teszi:

A rendelkezésre bocsátott 500 frtból összesen 15 erdőöröknek volna segély adandó azon czélből, hogy az ezredéves kiállítást megtekinthesse és pedig adandó volna 5-nek egyenkint 37 frt, 5-nek egyenkint 33 frt és 5-nek egyenkint 30 frt, oly módon, hogy az ország legtávolabbi részeiben lakók a nagyobb összeget, a Budapesthez legközelebb lakók pedig a legkisebb összeget kapják.

A kiosztás rendes pályázat alapján történék, melyben a tulajdonképeni kincstári erdőörökön kívül az adományozó utólagosan kifejezett kívánságához képest az állami kezelésbe vett községi

erdőknél hatóságilag alkalmazott szakvizsgázott erdőőrök is részt vehetnének.

A folyamodványok az előljáró erdőhatóságok útján 1895. évi április 15.-éig volnának beterjesztendők s a segélyek odaitélése az ez után következő legközelebbi választmányi ülésen volnának odaítélendők azon pályázóknak, kik az előljáró hatóság minősítvénye alapján a segélyre legérdemesebbeknek és leginkább rászorultaknak találtnak és a kikenél leginkább lehet remélni, hogy a kiállítás megtekintéséből okulni fognak. Az érdeemesek között azonban az adományozó kívánságához képest a Háromszékvármegyei születésűek elsősébben lesznek részesítendők.

Ezekhez képest tehát a folyamodványok keresztlevéllel, szegénységi bizonyítvánnyal és részletes szolgálati és minősítvényi táblázattal szerelendők fel.

A pályázati felhívás az Erdészeti Lapokban tétetnék közzé, de külön megküldetnék az összes állami erdőhatóságoknak is, még pedig avval a kérelemmel, hogy a folyamodványok beküldése alkalmával nyilatkozni sziveskedjenek, vajjon a segélyre érdeemesnek minősített erdőőrök a kiállítás tartama alatt számíthatni fognak-e arra, hogy a kiállítás megtekintésére szabadság időt kapnak.

Az odaitélt segélyek az illetőknek előljáró hatóságok útján közvetlenül a Budapestre utazás előtt lesznek kiadandók.

Az igazgató-választmány a javaslatot azzal a módosítással, hogy a 15 helyett 20 erdőörnek lesz segély adandó, még pedig tíz Budapesthez közelebb lakónak egyenkint 20, tíz távolabb lakónak pedig egyenkint 30 frt, elfogadja s ehhez képest utasítja a titkárt, hogy a pályázat közzétételéről mielőbb gondoskodjék.

X. A sóvári m. kir. erdőhivatal az igazgató-választmány múlt évi december 12.-én tartott ülésében 14. jegyzőkönyvi szám alatt hozott határozatára hivatkozva bejelenti, hogy a volt diósgyőri államjavak igazgatósága által tett 200 fritos alapítvány után rászállott tagsági jogok gyakorlását további intézkedésig Kárász István m. kir. főerdészre ruházta át.

Tudomásul vették.

XI. Szécsi Imre eddigi rendes tag elhunyt atyjának néhai Szécsi Zsigmond főerdőtanácsosnak alapító tagsági jogait rá, mint az elhunyt első fiu örökösére kéri átruházni, azzal a további

kéréssel, hogy az átruházással egyedejüleg neve a rendes tagok sorából töröltessék.

Az igazgató-választmány Szécsi kérelmét jogosnak találván, annak teljesítését rendeli el.

XII. Hell János nyug. kir. főerdész hivatkozással nyomasztó anyagi körülményeire, melyek nem nyujtanak kilátást arra, hogy 16 frtot tevő tagsági díj hátralékát befizethesse, ezen tartozásának leírását és nevének a rendes tagok sorából való végleges törölését kéri.

Özv. Kunczl Antalné pedig férje 9 frtnyi lapdíj hátralékát elengedni kéri.

Az igazgató-választmány tekintettel a folyamodók által felhozott körülményekre: a leírást engedélyezi, nevezetteket azonban figyelmeztetni rendeli, hogy a leírás után mindazon jogaik, melyek a rendes tagokat s illetve az elhunyt tagok özvegyeit megilletik, megszűnnek.

XIII. Lábos Elek műszaki díjnok 40 frtnyi tagsági hátralékának törlesztésére addig, a míg erdőgyakornokká kineveztetik, időhaladékat kér.

Az igazgató-választmány a kérelmet teljesíti.

XIV. A megelőző választmányi ülés óta a következő rendkívüli befizetések történtek:

1. Prohaszka József ó-hegyi m. kir. főerdész 1896. január-hó 21.-én 160 frt készpénzt küldött be az egyesület pénztárába azzal a kéréssel, hogy az minden további megjegyzés nélkül az egyesület javára vételeztessék be.

2. Készpénz-alapítvány fejében: dr. Darányi Ignác 200 frtot, ifj. Tisza Kálmán 160 frtot, Ungvári m. k. főerdőhivatal 60 frtot.

3. A „Wagner Károly“ alapítvány javára befolyt: Hosszufalusi erdőgondnokságtól egy erdőszolga rendbirságából 2 frt, Cserny Győzöttől egy erdőőr rendbirságából 3 frt, a láposbányai erdőgondnokságtól egy erdőőr rendbirságából 1 frt.

4. A „Magyar erdőtisztek árvalányait segélyező alapítvány“ javára befolyt Szmik Gábor erdészindulója 18 példányának eladásából 9 frt, a zalaegerszegi erdőhivataltól egy erdőőr rendbirságából 1 frt.

5. Magánkötvényekben tett alapítványaik törlesztésére befizettek
 özv. Janák Lászlóné 10 frtot, özv. Plech Józsefné 12 frtot, özv. Guha
 Károlyné 10 frtot, özv. Szántó Istvánné 20 frtot, özv. Csaszkkóczy
 Mihályné 10 frtot, özv. Marczelly Gusztávné 17 frtot, özv. Proda-
 novics Jánosné 10 frtot, özv. Révi Józsefné 10 frtot, Peller
 Ferencz 60 frtot, Jakó Jenő 160 frtot, Gerő Gusztáv 120 frtot,
 Urszinyi György 30 frt, Nagy György erdész 60 frtot, Hubay
 Zsigmond 50 frtot, Tomcsányi Gusztáv 24 frt 50 kr., özv. Illiesiu
 Jakabné 24 frtot, Kiss Ferencz 23 frt 86 krt, Péch Kálmán 20
 frtot, Ratkovszky Károly 10 frtot, Reinfusz Félix 20 frtot, ifj.
 Hoffmann Sándor, néh. id. Hoffmann Sándor helyett 15 frtot,
 Janatka József 5 frtot, Ujházy Dénes 20 frtot, Mátyus József
 20 frt, Gábor Sándor 19 frt 50 krt, Cseres Gyula 20 frtot,
 Wagner Gusztáv 30 frtot, id. Csaszkkóczy Mihály, néh. ifj. Csasz-
 kóczy Mihály helyett 20 frtot.

Az igazgató-választmány a Prohászka József által beküldött
 160 frtot elfogadja s annak az egyesület törzsvagyonához való
 csatolását rendeli el, a bejelentés többi részét pedig tudomásul
 veszi.

XV. A következő új tagok vétetnek fel:

a) alapító tagnak: Herczfeld Gyula fakereskedő 160 frt
 alapítványnyal kötelezvényben, ajánlja Reinfuss Bodog uradalmi
 erdőmester ;

b) rendes tagoknak: Klein Béla erdőakadémiai hallgató,
 ajánlja: Fekete Lajos, Kenéz Ignác erdő és gazdasági kezelő
 aj. Früstök István, Heim Károly m. kir. műszaki díjnok, aj.
 Hibbán János, Halassy György és Törzsök István püsp.
 urad. erdőörök aj. Hayden Antal, Kemka Gyula urad. erdész,
 aj. Balogh Dezső, Juron Bernáf erdőakadémiai hallgató, aj.
 Vadas Jenő, Kraft József urad. v. erdész és Pohl József urad.
 erdész, aj. Fogassy Gyula, Kimpian Gusztáv vagyonközségi
 erdőgyakornok aj. Balás Sándor, Bayer Róbert urad. erdőgya-
 kornok aj. Tavassy Lajos, Hámon József m. kir. műszaki díjnok
 és Buhescu Terentius m. kir. erdőgyakornok, aj. Merényi Gyula,
 Papp József erdőgyakornok, aj. Lutonszky Géza, Cséti Győző

vármegyei erdőgyakornok, aj. Früstök István, Rónay Károly m. kir. erdőőr, aj. Puchreiner Henrik.

XVI. Jelen jegyzőkönyv hitelesítésére Eleöd Jósa és Tisza László választmányi tagok kéretnek fel.

K. m. f.

Horváth Sándor, s. k.
titkár.

Tisza Lajos, s. k.
elnök.

Hitelesítésül:

Tisza László, s. k.
választmányi tag.

Eleöd Jósa, s. k.
választmányi tag.

Lapszemle.

A tölgy előzetes megtelepítése más fanemű állabokban. Ezen tárgyról értekezik Mortzfeldt porosz főerdőmester a „Zeitschrift f. Forst- u. Jagdwesen“ f. é. első füzetében. Két évtized tapasztalataiból meritett fejtegetéseinek lényegét alább ismertetjük, mivel a tölgy és egyáltalában a nemes lombfanemek más fanemek közé való keverésének ezen sikerrel alkalmazott módja figyelemre méltó.

Általánosan elismert dolog, hogy a jobb talajokon elegyes állabok nevelése czélszerű és az sem szenved kétséget, hogy a fanemeknek egyesével való vegyülése volna legkívánatosabb. Az elegyes állaboknak ily eszményképeit azonban a gyakorlati életben bajos megvalósítani, mivel az egyes fanemek növekvési viszonyai eltérők és nagyobb fiatalosokban lehetetlen a lassan növő nemes fanemeket — ha egyesével állanak — a többnyire gyorsabb növekvésű értéktelenebbek nyomása ellen újból megvédeni. Az egyesével való elegyhez legközelebb áll azon erdőalak, a melyben az egyes fanemek apró csoportokban keverednek.

A porosz államerdőben eleinte nagy tarvágásokon telepítették a tölgyet egyes sorokban vagy sávokban a fenyőfélék vagy más lombfaneműek közé. Csakhamar azonban arról kellett meggyőződni, hogy e helyeken legtöbbször csak rövid időre maradt